

ÖMER SEVİNÇGÜL

KULLUĞUM
SULTANLIĞIMDIR

roman

... ——— ——— ——— ——— ——— ——— ...
ÖZEL İNSANLAR ARIYORUM

CARPE
DIEM

Kulluğum Sultanlığımdır

Özel İnsanlar Arıyorum Dizisi

Yazar: Ömer Sevinçgül
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ
Mizanpaj: Tamer Turp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 226
Genç Kurgu / Hayat-Deđerler
1. Baskı, İstanbul, Ekim 2018
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN: 978-605-144-189-4

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cađalođlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
facebook.com/carpediemkitap
instagram/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

® Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İki kanat gerek sana, uçmak için.
Bilgi ve eylem, işte sana iki kanat.
Ümit bir kanattır, korku da bir kanattır.
Kanatlanmaksızın emelin,
bir yanına duyguyu tak,
öbür yanına düşünceyi.
Kulluk semasına uçmak için de kanatlar gerek.
Fakrını bilmek ve aczini anlamaktır
insanın kanatları.
Kanat yetmez,
çırpınışın da olmalı!

~ 1 ~

Uzun süredir yoksun ortalarda. Sesime ses vermiyorsun. Hayatta mısın, neler yapıyorsun, neredesin, kimlerlesin, beni düşünüyor musun, bilmiyorum.

Sana gelmek istedim, izin vermedin. Her gece belki seni bulurum umuduyla oturdum ekranın karşısına. Yoktun!

Kuşku duymaya başladım. Gerçekten var mıydın? Bazen kendi kendime yazmışım, konuşmuşum gibi geliyor bana.

Bir zamanlar sana yazardım, senden sonra kendime yazıyor, kalbimi defterime kanatıyorum geceler boyu.

Ne yazarsam yazayım hüznün sınıyor üslubuma. Firkat hüznü, insan olma hüznü, isteyip de olamama hüznü...

“Yüzün gülerken bile gözlerinde derin bir hüznün okunuyor” demişti bir arkadaşım. Neden böyle, bilmiyorum.

Kökü derinlerde sanırım. Henüz küçük bir çocukken ve akşam olup da gün batarken ve karanlık her bir şeyi yutarken, bir köşeye oturur, kızaran ufka bakar, sessizce ağlardım.

O gün bugündür batmakta olan her şey kalbimi kanatıyor. Ben büyürken hüznün yangını da büyüdü.

Ergenlik bunalımları ruhumu sıkarken uzaklara gitme ihtiyacı hisseder, olmadık zamanlarda yola düşerdim.

Hedefime vardım mı derin bir sessizlik karşıladı beni. Sonra da en az onun kadar derin bir hayal kırıklığı.

Hep uzakta olanı özlüyorum. Gitmeliyim diyorum. Bazen gidiyorum da. Fakat daha varır varmaz bir boşlukla karşılaşıyorum. Bu kez başka bir uzak hedef beliriyor hayalime, onu özlüyorum.

Tanıdıklarım çok, ama beni dinleyecek, anlayacak, uzak hedeflere sorgusuz sualsiz benimle birlikte yürüyebilecek dostum yok.

Budama işini bazen abartıyorum. Etrafım tamamen boşalıyor. Dalsız, yapraksız, çiçeksiz, meyvesiz bir ağaç gibiyim.

Bugüne dek iki türlü insanla münasebetim oldu. Birinciler yanımdaydılar ama kalpleri başka yerdeydi. İkinciler başka yerdeydiler ama kalpleri benimleydi.

Ben hep ikincileri tercih ettim, cismi yanımda olup da gönlü başka yerde olanlardansa, yanımda olmayıp da gönlü benimle olanları. Mesela seni...

Uzaktasın. Belki de bunun için özlüyorum. Bulsaydım, sana ulaşıyordum şimdiki gibi özlem duyacak mıydım, bilmiyorum.

Hasretim son bulacaktı belki de. Nihayeti derin bir sükût olacaktı. Her neyse...

Ruh yoldaşım, karanlık gecelerde deniz fenerim, sükûtun canıma yetti, artık duy beni!

2

Tamam, zamanı geldi. Yüz yüze gelmeden konuşma mevsimine girdik. Kim bilir, belki bir gün görüşürüz de. Kararı kalem sahibi verecek. Bunu şimdi konuşmanın faydası yok.

Hep düşündüm, hep hatırladım, hep özledim seni. Bir manzara karşısında duygulanınca kalbim seni aradı.

Ruhumda özgün bir fikir oluşunca “Yazık, bunu onunla paylaşamıyorum” diye hayıflandım.

Duygularım, düşüncelerim, izlenimlerim birikti. Kendimi senin için biriktirdim.

Birbirini halis bir niyetle sevenler bir hükmündedirler. Zamanca ve mekânca uzaklık bu muhabbete zarar veremez. Manen yanımdasın, yanıdayım.

Hayat denizinin dalgaları arasında sürüklenmemek, savrulmamak, boğulmamak için birbirimize tutunmaktan, sonra da, birleşen ellerimizi Rahmanın dergâhına uzatmaktan gayri çaremiz mi var?

“Hayatta mısın?” diye soruyorsun. Evet, hayattayım. Fakat ölümü de yaşıyorum.

Bazen mezaristana gidiyorum. Dirilerin arasında bulamadığım huzur ve sükûnu orada buluyorum.

Bir ara mezar taşlarındaki yazıları okuma hevesine kapıldım. Mütevazı bir mezar taşı dikkatimi çekti. Çarşambalı Deli Ziya namında bir adamındı. Mezar taşına şu cümleyi yazdırmış:

“Hayat bir gündür, o da bugündür.”

Kimdi bu adam? Nasıl bir hayat sürmüştü? Neler yaşamıştı da böyle bir cümle kurmuştu? Bilmiyorum.

Bu akıl dolu yazıyı yazdıran adama ‘deli’ denmesindeki paradoksu düşünmeden edemedim.

“Ben mezar taşına ne yazdırsam acaba?” diye sordum kendi kendime. Bir sürü cümle kurdum ama hiçbirini yeterli bulmadım.

Taşına yazılacak yazıyı düşünmeyi sürdürüyorum. Muhtemel cümleleri bir kenara not ediyorum. Tercihim belli olursa sana söylerim.

Benim mezar taşım! Benim ölümüm! Ben de ölecek miyim? Ne tuhaf, ölüm söz konusu oldu mu insan kendini unutupuyor. Halbuki her nefis ölümü tadacak.

Emeller uzun, ömür kısa. Beklentiler büyük, dünya küçük. Arzular geniş, yeryüzü dar... Belli ki insan yalnız bu dünya için yaratılmamış.

3

'Mezaristan' derken bir ülkeden söz eder gibisin. Ölüm konusunda ne kadar da rahatsin. Keşke ben de öyle olabilseydim! Fakat hâlâ korkuyorum. Ve hâlâ diriler arasında olmayı tercih ediyorum.

Ruhum sürekli dalgalanıyor. Dün başka türlüydüm, bugün başka türlüyüm. Kim bilir yarın ne halde olacağım.

Hayalimdeki benle gerçekteki benim birbirinden uzak kişilikler oluşu çıldırtıyor beni.

Bu da amansız sorgulamaların kapısını aralıyor. Hep bir kararda kalamıyorum.

Sen de hâlâ sorguluyor musun kendini? Durmuş oturmuş bir insan izlenimi veriyorsun bana. Sükûna ermiş bir deniz gibisin. Yanılıyor muyum?

Evet, yanılıyorsun. İnsan olup da sürekli aynı ruh haliyle yaşamak imkânsız.

Dünyada kesintisiz mutluluk ummak için tam bir aptal olmak lazım.

“Her yeni gün sana hem herkese yeni bir âlemin kapısıdır” diyor Nur Üstadım. Yeni âlemde huzurlu olabilmek için yenilenmek gerekiyor.

Huzur, her an ‘yaratıcının huzurunda’ olduğunu bilmen, bu şuurla yaşaman demek. Ruh ancak o zaman sürura kavuşuyor.

Zıddı ‘gaflet’ halidir. Gafil insan buhranlar içinde çırpınır durur, ruh ızdırabından asla kurtulamaz.

Yapman gereken en mühim iş, kuşkulardan arınmak, imanını taklitten tahkik seviyesine yükseltmek. Taklide dayalı iman yetmiyor.

Küfür ve küfranı yayan odakların hücumuna hedef olan günümüz insanı varlık, yaratılış, hayat, ölüm gibi temel meseleleri daha derinden sorgulamaz, doğru cevapları bulmazsa bunalımdan kurtulamıyor.

Eğer hakikatleri doğru yerde ararsa, buluyor, artık onun için yeni bir hayat başlıyor. Daha huzurlu, daha mutlu bir hayat.

Fakat bu buluş yeni arayışların basamağı oluyor. Çünkü her iyinin daha iyisi var ve her insan daha iyiye oranla daima hüsrandır.

Ruhun Rabbini arıyor. Kalbin onu sevmek için yaratılmış. Vicdanın onsuz kalınca muzdarip oluyor. Duyguların ilahi nurdan medet göremedi mi insicamını yitiriyor.

Terbiye edilmeyen nefis sınırı aşıyor, yasak alanlara taşıyor, başına belalar açıyor.

Nefse fitraten sınır konmamış. Meşru olanı da ister, olmayanı da. Onu gemlemekle bağlamak bize düşüyor.

Elbet itiraz edecek, karşı koyacak, teslim olmanı engellemek için elinden geleni yapacak.

İblisin telkinlerine açık yaratılmıştır nefis. İnsanın sınavı bunu gerektiriyor.

İmtihan olmasaydı ilerleme veya gerileme de olmazdı. İnsanın makamı sabit kalırdı.

Terakki etmek, kemale ermek, cennete layık bir kıymet almak istiyorsan aklın, ruhun, kalbin ve vicdanınla hakkı hak bilip kabul edecek, batılı batıl bilip reddedeceksin. Melek dostun, şeytan düşmanın olacak.

Kendimi yargılamak... Kendimle cebelleşmeden geçirdiğim bir gece var mıdır acaba?

Kendim, kendimin sırrı, bilmecesi, meselesi oldum. Hep ilerlemek zorundayım. Bisiklette gibiyim. Pedal çevirmezsem devrilirim, düşerim.

Sayırsız kapıları olan esrarengiz bir saraydayım. Her gece başka kapılar çıkıyor önüme. Sonra bir daha, bir daha...

Ecel vakti erene dek sürecek bu mücahede. İmtihan bitmedi henüz. Paydos zili çalmadı. Hayat yolunda yürüyerek bekliyorum.

~ 4 ~

Sana kendimi anlattım. Duygularımı, düşüncelerimi açık seçik söyledim. Etrafımdaki insanları bir bir tanıttım. Bir de kendine bak, ne kadar da ketumsun, gör. Birazcık anlatamaz mısın kendini? Mesela dün neler yaptın?

Yok, ne yapsam, ne söylesem seni tatmin edemeyeceğim. Sana yazdıklarımla ruhumun resimlerini veriyorum, yetmiyor. İlle de özel hayatımdan sahneler anlatmam mı gerekiyor yani? Peki, birini anlatayım öyleyse.

Bilmem farkında mısın, İstanbul ahşap binalarıyla da sıra dışıdır. Bakımsızlık, ilgisizlik, vurdumduymazlık yüzünden son demlerini yaşıyor olsalar da bir kısmı hâlâ ayakta.

Birer pirifani gibi iki büklüm duruşlarıyla kendilerini bize sevdiren, bir zamanlar içlerinde yaşamış insanlar hakkında muhayyilemize pencereler açıyorlar.

Küçük Ayasofya mahallesinde gezerken bunu derinden hissettim. Başları sarıklı, elleri tespihli, dilleri dualı eski zaman adamlarını hayal meyal görür gibi oldum.

Parmaklıklarının arasından çiçek dalları sarkan pencerelerde, beyaz tülbentinin altında parlayan masum kadın yüzleri gülümsüyordu âdeta.

Sade bir hayatın ardından berzah âlemine göçen bu insanları ölesiye merak ettim.

“Yüzlerce yıl önce yaşamış ninelerimiz, dedelerimiz neler düşünür, nelerin hayalini kurar, nelere üzülür, nasıl sevinirlerdi acaba?” diye sordum kendi kendime.

Bunu öğrenmenin tek yolu öbür âleme gitmekti. Zira ölmeden göremezdim o hayatları.

Sonsuzluk yurdunda onları görmek, dünya serüvenlerini kendilerinden dinlemek, yaşadıkları hayatta başlarından geçen olayları o anda oluyor gibi seyretmek gerçeğinin ne büyük nimet olduğunu bir kez daha sezdim.

Ebedi cennetin nimetlerinden biri de bu olsa gerek. Yaşananlar yeryüzü sahnesinden siliniyor ama yok olmuyor, sonsuzluk yurdunda gösterilmek üzere arşivleniyor.

Her ses, her nefes, her hayal misal âleminin levhalarına kaydediliyor, melekler tarafından yazılıyor, korunuyor.

Bu mazi insanları manen diyorlardı ki: “Merak etme, biz yok olmadık, geçmişte kalmadık, gelecekte bir yerlerdeyiz, seni bekliyoruz.”

Biraz düşününce anladım ki mazide olan bendim aslında, her nefeste istikbale gidiyordum, benden önce gidenlerle buluşmaya.

Bu hakikat, bu ümit ve bu arzu içimi sürurla doldurdu, silinip gitmelerinden gelen hüznümü sevince çevirdi.

Kalbim, “Firak geçici, hep visal var, ne güzel!” dedi. Ahirete iman ağacının dünyadaki meyvelerinden birini daha tatmış oldum.

5

Bir yaz kampına katılmıştım. Kampımız yerleşim merkezlerinden uzakta bir vadideydi. Bir hafta kadar çadırlarda yaşadık. Elektrik yoktu. Geceleri çimenlere uzanıyor, gökyüzünü seyrediyordum. Duygu yüklü bir ruh haliyle günlüğüme bir şeyler yazmıştım. İşte onlardan biri:

“Gecesi gündüzüne eş bir amanın
türküсю yayılır kararan havaya.
Dalga dalgadır, vurur kıyılara.
Rüzgâr akkavakları yalar.
Ay bir gizlenir bir parlar.
Gece böcekleri ses verir varız dercesine...
Bir de kokular...
Yönü belirsiz gül çimen rayihası sarar her yanı.
Şu höyük yaşanmış eski hayatların külleridir,
koyunda kayıp bir tarihi saklar.
Ulumalar gelir uzaklardan.
Sırtımda korkunun tırnakları...
Gecedir bu,
görüntü ne denli silinirse o kadar var olur ses.
Bir ateş yanar uzakta,
bir insan olmalı.